

NEJDŮLEŽITĚJŠÍ VÝBAVOU PRO FOTOGRAFA-KRAJINÁŘE NENÍ TECHNIKA, ALE BOTY

říká fotograf Labských pískovců Julius Pufler.

Podle Julia Puflera si člověk musí krásné snímky zasloužit. On si je rozhodně zaslouží; však jednou při fotografování na Pravčické bráně málem přišel o život!

Text Michaela „Mysha“ Košťálová
Foto Julius Pufler

„Uděláte dobrou fotku, ale špičkovou vám dá jen Pánbůh,“ říká tento věčně rozesmátý pán, který ve svém vydavatelství tiskne pohledy, kalendáře a plakáty hlavně z Českého Švýcarska a Prahy.

„Fakt skvělé snímky uděláte do roka tak dva – když pořád fotíte.“ To je názor profesionála, který se fotografování věnuje už od revoluce, kdy musel opustit dosavadní práci. Julius Pufler je jedním z mála lidí, kterým se daří nafotit České Švýcarsko snad ještě krásněji, než vypadá doopravdy. Zajímalo mě, jak to dělá...?

„České Švýcarsko je neobyčejně fotogenická krajina, mám ho za takový „ráj fotografů“. Je tam všechno: voda, skály, mlha, světlo, pokroucené stromy, ... Mám kamarády ze Šumavy, kteří na ni nedají dopustit, jenže když jsem tam byl, musím přiznat, že mi to připadalo hezké, ale nudné. Oproti Českému Švýcarsku chybí údernost. V Českém Švýcarsku se mezi obnaženými skalami kroutí dřeviny, jako by bojovaly o život. Některé stromy to vzdají – ale ony i rozvrácené ztrouchnivělé kořeny mají něco do sebe!“ vysvětluje Julius Pufler.

Máte České Švýcarsko rád hlavně jako fotograf nebo i jako turista?

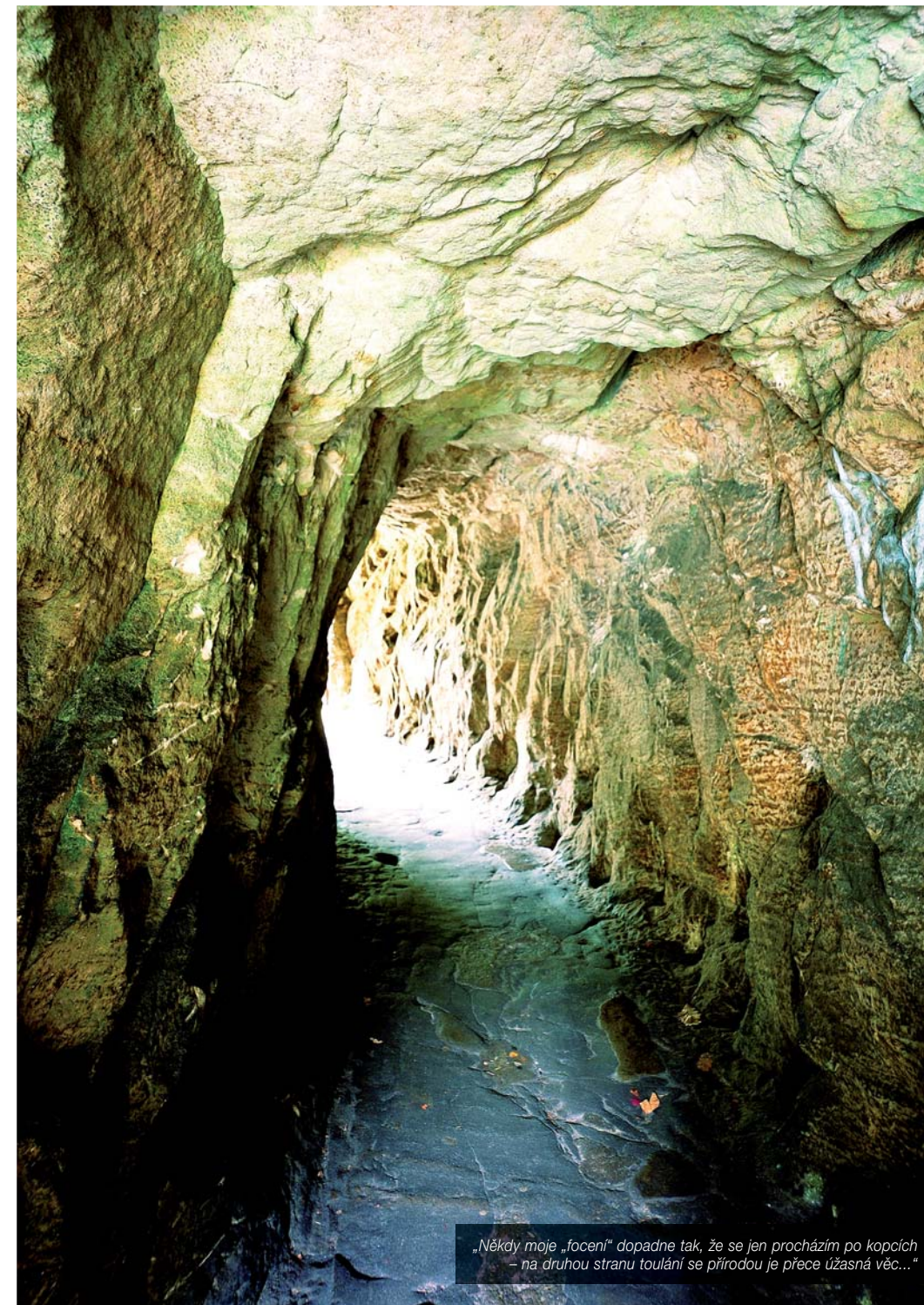
Jistěže i jako turista! Krom krásné přírody je tam neuvěřitelně čistý vzduch – v Praze jsem za astmatika, ale tam můžu dýchat normálně. Zamiloval jsem si to tam a dokonce si moc dobře vzpomínám, kdy jsem byl v Českém Švýcarsku úplně poprvé. Bylo to 27. září roku 1999, na mé narozeniny. Tou dobou jsem komerčně fotil hlavně Prahu a Karlštejnko. Na sever Česka jsem si zajel, abych si odpočinul od každodenního stresu. Vyběhl jsem na Pravčickou bránu, a byl jsem překvapen, jak je to fotogenická skála. Udělal jsem fotku a zkusmo ji dal na pohlednici. Celý náklad se prodal za jediný den! Od té doby tam jezdím fotit pravidelně.

Takže archiv vašich fotek z Českého Švýcarska není úplný? Můžeme se těšit na další, nové pohledy?

Určitě. Jsem tam tak dvakrát do týdne (smích).

Polovinu času trávíte doma v Praze a polovinu v Českém Švýcarsku... V kolik musíte vstávat, abyste byl s prvními ranními paprsky ve střehu za objekтивem?

Brzy. To je přesně ten důvod, proč radši fotím na podzim a v zimě. Teď na jaře a v létě to chce vstávat proklatě brzy! Jenže já ráno vstanu, nafotím a jdu zase spát. Nedávno jsem u vyhlídky potkal pár mladých kluků se stanem a profesionální technikou. Zjevně tam nocovali a pak fotili kdovíjak dlouho. Jenže ten pravý okamžik, kdy je ranní světlo nejkrásnější, trvá pět deset minut. Musel jsem se usmát; přišel jsem, vyfotil připravenou fotku, odešel – a oni pořád cvakali a cvakali. ➤

„Někdy moje „focení“ dopadne tak, že se jen procházím po kopcích – na druhou stranu toulání se přírodou je přece úžasná věc...“

.... I rozvrácené ztrouchnivělé kořeny mají něco do sebe..."

Takže pro vás je focení hračka? Myslíte, že ti mladíci s digitálními foťáky to přehánějí?

Já vždycky říkám, že pro fotografa-krajináře jsou nejdůležitější vybavení boty. Každá fotka má svoji dobu. Pro špičkový snímek se chodí, když to nastane. To nejde vydat se do lesa s tím, že dneska fotím, a čekat, že uděláte super snímky. Samozřejmě si přivstanu, koukám na předpověď počasí, ale nikdy to není sto procentní. Někdy prostě moje „focení“ dopadne tak, že se jen procházím po kopcích – na druhou stranu toulání se přírodou je pro mě úžasná věc. Většinou aspoň najdu místo na dobrou

fotku, a pak se pro ni vrátím, když příroda přeje. Ale třeba kolem jednoho takového místa chodím už pár let a pořád nic.

Na co čekáte?

Na dobré světlo přece! Ale už mi tam dorůstá strom, který se bude do kompozice perfektně hodit!

Takže je to „jen“ o tom přijít ve správný čas a cvaknout? Nebo jste někdy musel focení dát mnohem víc?

Zase jste mi připomněla ty boty – jsou důležité! Když jsem se takhle jednou škrábal k vyhlídce na Pravčickou bránu z druhé strany – tudy, kudy se nechodí – podjela mi noha a řtil jsem se ze skály... Přežil jsem jen díky tomu, že jsem se zasekl o strom. Neudělal jsem pak teda ani jednu fotku a jak jsem se vracel potlučený domů, děkoval jsem Pánubohu, že mě nechal naživu. Od té doby se vždycky vážou na lano, když lezu na kraj skály.

Není náhodou České Švýcarsko národní park? Ono se do těch „hůře dostupných míst“ smí?

No, oficiálně nesmí. Ale sama řekněte: kdo chce dobrou fotku, stačí mu chodit po vyznačených cestách?! Já si navíc myslím, že je tahle „ochrana“ tak trochu hloupost – fotograf přece lesu nic neudělá! Místní mě už znají, tak je to někdy dokonce legrace, když mě nějaký aktivista začne nahánět, ale pak nade mnou policajti jen mávnou rukou. Povolení mi ale nedají, že by pak prý museli dát všem. Každopádně já mám tamní přírodu hrozně rád a respektuji ji. Třeba nedávno jsem u Mariiny vyhlídky potkal kamzíka. Byl tak blízko! Až jsem si říkal, jestli mě nechce potkat (smích).

Co je podle vás vlastně „špičková fotka“? Jak se rozhodujete, které své snímky zařadíte do komerční nabídky – jednoduše vezmete ty, které se vám líbí nejvíc?

Dobrá fotka je taková, kterou si doma pověsíte, díváte se na ni dva roky a nezačnete se nudit. Co se týče těch mých: sám právě těžko dokážu rozeznat, co je a co není zas až tak dobré. Ke každé fotce se totiž váže příběh; pamatuji si, jak vznikala. Fotil jsem třeba Víta z Daliborky pod lešením, honili mě po něm strážníci od Pražského hradu a já měl pocit, jak je to zasloužený perfektní snímek. Bohužel na pohlednici neprodejný. Dal jsem ho jenom do kalendáře. Teď to před tiskem vždycky ukazují někomu dalšímu, většinou synovi.

Doporučíte nám na závěr nějaká zaručeně úžasná místa v Českém Švýcarsku, kde se jakžtakž dobrá fotka povede každému?

Ono je krásné celé! Je to pro mě cesta do pravěku. Jak mě upozornila jedna známá, mám o tom kraji tendenci mluvit jako o „mém Švýcarsku“. Jestli se dají najít nejhezčí místa, tak vyhlídky kolem Pravčické skály, Pravčický důl, Jelení důl a pak mám taky rád stezku z Jetřichovic, na které jsou tři nádherné vyhlídky: Mariina, Vilemínina a Rudolfův kámen. Po zámru neopomenu seběhnout do soutěsek, asi tak jednou za čtyři roky se objeví na jaře ledová nádhra v Jeskyni víl v Kyjovském údolí. ■

JULIUS PUFLER (*27. 9. 1954)

Vystudoval stavební fakultu na Vysokém učení technickém v Brně. Pracoval jako samostatný projektant v Metroprojektu a následně na GŘ Dopravních podniků, pod které Metroprojekt spadal. Zabýval se koncepcí a přípravou staveb tramvajových tratí a Metra. Od roku 1993 má vydavatelství, ve kterém publikuje svoji tvorbu a vlastní fotografie na pohlednicích, plakátech, kalendářích a upomínkových předmětech. Nejvíce fotí v Praze a na Karlštejně. Posledních jedenáct let se specializuje také na České Švýcarsko. Jeho snímky můžete vidět v publikacích o Českém Švýcarsku, v časopisech a na suvenýrech z Prahy. Nabídku vydavatelství Julius Pufler najdete na www.pragueposter.cz.